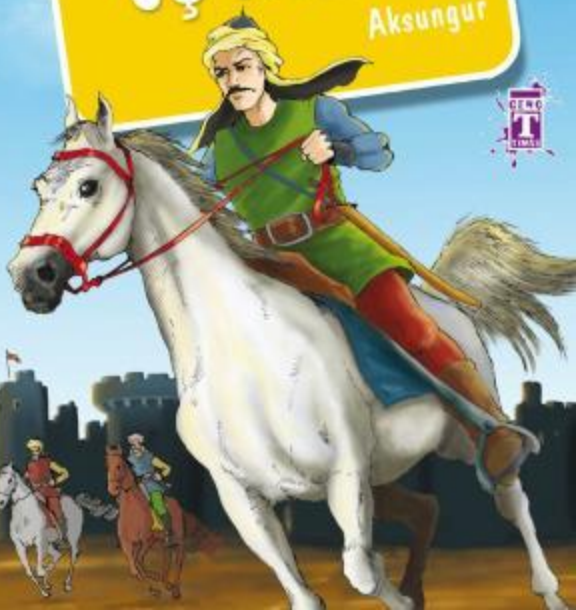

Ahmet Yılmaz Boyunağa

MALAZGİRT'İN ÜÇ ATLISI

Aksungur

MALAZGİRT'İN ÜÇ ATLISI

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Duygu Kaçaranoğlu
Kapak Resmi Uğur Köse
Kapak Tasarım Ravza Kızıltuğ

26. Baskı Ocak 2020
Ulusallararası Seri No (ISBN) 978-975-7544-53-1

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Mega Basım
Sertifika No 44452
Adres Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul
Tel (0212) 412 17 00

TİMAŞ YAYINLARI / 66
DOLUDİZGİN ROMANLAR / 6

Raf: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2005 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Birinci Bölüm

Aksungur

İsa Peygamber'in doğumundan 1070 yıl sonra... Doğu Roma'nın Anatolia eyaletinin iki yanı yemyeşil tozlu yollarından birinde, yorgun bir yolcu ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

Elindeki dişbudak ağacından, kim bilir kaç elin yıllarca cilâladığı kalın ve uzun değnek, ağır hareketlerle arkadan öne geliyor; rengini kaybetmiş ucu, tozların arasında kayboluyordu. Bir aralık, birkaç gölge, yolcunun önüne düşüp kayboldu. Dalgınlığından sıyrılan yolcu, elini gözlerine siper edip gökyüzüne baktı. Üstünden, geniş kanatlarını açmış leylekler geçiyordu.

Yolcunun yorgun ve solgun yüzünde bir gülümseme belirdi. İçinden; bahar da gelmiş! Ne çabuk! Nasıl da hızlı geçiyor zaman... Hayatımdan bir yıl daha geçmiş, bir yıl daha, diye geçirdi.

Arkasından gelen bir gürültü üzerine başını geriye çevirdi. Bir Bizans askeri birliği geliyordu. Yolun hemen sağ tarafına çekildi. Değneğine dayanarak geçenlere bakmaya başladı.

Kaldırdıkları toz bulutu yatışınca kadar, yaşlı yolcu, onların peşinden baktı. Askerî birlik yol dönemecinde kaybolduğu zaman iç geçirdi. Sefere gidiyorlar, diye mırıldandı. Sefere gidiyorlar! Kırk yıl kadar önce ben de onlar gibiydim. İmparator II. Basil'in, Bağdat halifesine karşı kazandığı zaferden dönerken, bu yolları zafer marşları ile inletmiştik. O yıllar, ne diri ve kuvvetliydim. Taşı sıksam suyunu çıkarırdım. Şimdi ise? Ah şimdi? Ne de çabuk geçmiş yıllar... Her şey sanki dün gibi...

Yolcu, böyle söylenerek yoluna devam etti ve yolun dönemecinde, bir zaman sonra o da kayboldu.

Evet, İsa Peygamber'in doğumundan sonra 1070 yıl geçmişti. İslam âleminin karışıklıklar içinde bulunmasından faydalanıp Müslümanlara, Bizans İmparatoru Nikefor Fokas'ın yaptığı müthiş tehditlerin yankısı sürüyordu.

Hıristiyan yazarların öve öve bitiremediği Bizans'ın vahşet destanı işte bu zamanda kan ve ateşle yazılmıştı... Bu vahşet destanı uzun zaman bitmedi. Daha uzun zaman, Müslümanlara türlü türlü işkenceler, akla hayale gelmedik şekilde acılar çektirildi... Çocukların, genç kızların ve kadınların çığlıkları göklere yükseldi. Göklere yükselen yakıcı alevler gibi... İşte o sıralarda Müslüman Türkler Bizans'ın karşısına dikildiler.

Bizans'ın vahşet destanı biterken, Anadolu toprakları o zamana kadar görmediği muhteŐem bir destan gördü ve yaŐadı... Ve olaylar böyle bir zamanda başladı...

Bahar, patlamıŐ tomurcuklardan fıŐkırıyordu... Kır gülüyordu; renk cümbüşüyle, bin bir ses ve kokularla...

İkinci Bölüm

Numan Dedem

Ertesi sabah, güneş bulutsuz ve berrak gökte yükselirken orman yolundan doğuya hareket ettik. Halit Ağamla ben önden gidiyorduk. At uşaklarımız Altar'la, İlteber de arkamızdaydı. Atların arkalarından da, birer katır geliyordu. Bu katırlardan birinde iki sandık vardı. Sandıklar kitap doluydu. Bunları, Bağdat kadısına götürüyorduk. Öteki katırda da, giyecek eşyalarımız vardı.

Konuşa konuşa, bir iki saat kadar gittik. Devamlı konuşunca da, insanın söyleyecek sözü kalmıyordu. Sustuk... Her birimiz kendi âlemimize dalmıştık...

Daha düne kadar haşarı bir çocuktum. Babamı hayal meyal hatırlıyorum. Sisli geçmişimde, zaman zaman aydınlanan sahneler var. Bu sahnelerden biri, heybetli bir adamın beni havaya fırlatıp tutmasıydı. Ne çok bağıryordum o zamanlar...

Benimle oynayan bu adam, zaman zaman kaybolur, sonra birden ortaya çıkardı. O, benim babamdı. Gelişikle, evimizde bir sevinç ve telâş başlandı. Ben, babamla oturma odamızda oynardım. Bazen güreş de ederdik. Babamı yendiğim zaman ne zevkli çılgınlık atardım... Anamı çağırır: “Ana! Ana! Bak! Bak! Yendim!” diyerek babamın göğsünde zıplardım. Ne kuvvetli ve babayığit bir insandı o...

Hâlâ unutamadığım bir sahne vardır. O dev yapısıyla babam, kapıda durmuş... Anam sessiz sessiz ağlıyor... O beni kollarımdan tutarak yüzünün hizasına kadar kaldırıyor. Karşılıklı gülüyoruz; hem de kahkahalarla... Bıyıklarımı tutmak istiyorum. O, yüzünü kaçırıyor.

– Hadi güreşelim, diyorum.

– Şimdi olmaz yiğidim! Beni yormak mı istiyorsun? Kuvvetimi düşmanlarıma saklamak istiyorum. Sonra Dönüşte!

– Ama ne zaman?...

– Allah ne zaman kısmet ederse yavrum! Hatice, al şu yiğitler yiğidini!

Kucak değiştiriyorum... Anamın gözleri yaşlı. Ellerimi cırparak bağıyorum: “Korktun benden! Korktun işte!”

Babam gülümsüyor ve sonra yürüyor. Arkadan bir dağ gibi görünüyor. Onun gidişine üzülüyorum. Ağlıyorum. Avluya çıkıyoruz. O, uşakların güç zapt ettikleri ata biniyor. İyi beslenmiş ve dinlenmiş olan at, yola çıkmak için sabırsızlanıyor ve başını dimdik havaya kaldırıyor. Onun gene ayrılacağını düşünerek, ellerimi uzatarak ağlıyorum. “Ayıp! Ne yapıyorsun!” der gibi, önce kaşlarını

çatıyor ve sonra gülümsüyor. “Allahaismarladık!” dercesine elini kaldırıyor; anam da kaldırıyor; bir yandan da bana “Hadi oğlum! Sen de salla! Baban savaşa gidiyor, düşmanlarla çarpışacak. Sen de onun gibi bir yiğit olacaksın.” diyor. “Bak, bak! Dikkatli bak! Onun gibi yiğit olacaksın. Yiğit olacaksın!”

Bu söz hâlâ kulaklarımdadır.

Anam, bana söylediği sözlerden sonra önceden hazırladığı bir bakraç suyu babamın arkasından boşaltıyor. Bu, sular gibi ak da gel manasına geliyordu.

Babam, arkasında at uşakları olduğu hâlde uzaklaşıyor. Anam gözleri yaşlı bir hâlde içeri koşuyor. Pencereden uzaklaşan atlılara bakıyor bakıyor, dudakları kıpır kıpır belli ki dua etmede... Atlılar kayboluyor... Anamın bana sarılması... Hüngür hüngür ağlayışı... Ben de onunla birlikte ağlıyorum, ağlıyorum...

Babamı bir daha göremiyorum. Kimse benimle, onun gibi şakalaşmıyor. Onun bıyıklarını çektiğim gibi kimsenin bıyıklarını çekemiyorum. Onunla güreştiğim gibi kimse ile güreşemiyorum. Bir eksiklik var içimde. Zenginiz, her şeyimiz var. Uşaklar, hizmetçiler etrafımızda pervaneler gibi dönüyorlar. Ama bunlar beni tatmin etmiyor. İçimdeki eksiklik, babamın eksikliği...

Bir gün at uşakları dönüyor. İçlerinde babam ve iki uşak eksik. Bir takım eşya getirmişler. Bir sandık var. Anam açıyor ve ağlıyor.

– Çıkarın, diyor, sandığı çıkarıyorlar. Üst katta bir küçük oda var, oraya koyuyorlar. O odaya benim girmem

yasak. Koca bir de kilit asıyorlar. O odayı o kadar merak ediyorum ki... Fakat girmek mümkün değil; anahtar dedemde, Numan Dedemde.

Dedem, bildim bileli evimizi idare eden yaralı bir gazidir. Sol ayağı dizden kesik. Bir savaşta yaralanmış ve kesmek zorunda kalmışlar. Onu hem severim, hem de ondan korkar ve sayarım. Onun takdirini kazanmak kolay değildir.

Dedem benim eğitimime çok önem verdi.

Ata binmeyi, kılıç kullanmayı ve ok atmayı da öğrendim. Yedi yaşlarında iken akranlarımla hepsini geçiyordum. On yaşında, yetişkin delikanlılarla yaptığım yarışları kazanmaya başladım.

On bir yaşında iken hayatımda çok önemli bir olay oldu. Bir gün silâh odamdan kargımı almaya çıkmıştım. Bana girilmesi yasak olan odanın kapısını aralık gördüm. Oraya beni iten kuvvete karşı duramadım. Kapıya yaklaştım. İçeriden tıkırtılar geliyordu. Yavaşça kapıyı ittim. Kapı, gıcırdayarak açıldı. İlk anda dedemle göz göze geldim. Eski bir sandığın üzerine oturmuş, kocaman bir kılıcı biliyordu. Şaşkırdım. Dedemi karşımda görünce, çok utanmıştım:

– Affedersiniz, dedim. Kapıyı açık görmüştüm de!

– Gel evlât, dedi. Olan oldu bir kere... Sen de büyüdün zaten.

İçeri girdim. Oda loştu. Fakat burada beni mesut edecek çok şey vardı. Duvarda, mızraklar, kılıçlar, kalkanlar ve güzler asılıydı. Hepsi, düzenli bir şekilde

duvarları süslüyordu. Bu silâhların çok mükemmel ve değerli olduğu anlaşılıyordu. Meraklı gözlerle ona baktım. O, anladı:

– Bunlar kimin mi diyorsun? Hepsi de senin! Benden ve babandan kaldı.

Parmağımla, duvarda dikkatimi çekmiş olan bir kılıçla kalkanı gösterdim.

– Şu kalkanla şu kılıcı alabilir miyim?

– Hayır! Onları kullanabileceğin yaşa gelmedin daha.

– Ama niye? Ben kendimi çok güçlü hissediyorum.

Dedem gülümsedi. O, sözden ziyade tecrübe ve hareket adamıydı. Değneğine tutunarak, gösterdiğim kılıcı ve kalkanı getirdi ve bana uzattı:

– Al! Tut bakalım!

Önce ağır gelmedi. Fakat az zamanda kollarım yere düştü.

– Gördün mü evlât! Her şeyin bir zamanı vardır. Yavru kartal kanatları kuvvetlenmeden uçamaz. Bir yiğit de, kolları kuvvetlenmeden silâhlarını taşıyamaz.

Utanarak sordum:

– Bunları ne zaman kullanabileceğim?

– Taşıyabilecek yaşa geldiğin zaman! Bunların her biri, bir savaşın hatırasını taşır. Şu mızrak Dandankan Savaşı'nda Gazne ordusunda büyük bir dehşet uyandırmıştı. Şu gördüğün gürz, Teşkıyal Beyin Bizans ve Ermeni kuvvetleri ile yaptığı savaşta kullandığı tokmaktır. Gürcü Kralı Liparit'i attan düşüren de bu